

πούμπλικαν καὶ πρόστυχην κατακλιδωμένην ἐνδυμασίαν. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἐπιταχύνει τὸν δρόμον τοῦ κάπως καὶ θὰ εἶχεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ἐπιταχύνῃ ἀκόμη περισσότερο. Ἀλλ' ὁ κύριος ἐπανάλαβε τὴν διαταγὴν δυνατὰ :

— Γιάννη, σιγώτερα !

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤκουσε τότε καὶ ὑπήκουσε. Τὰ ἡνία συνεκρατήθησαν, ἡ κίνησις ἐγένετο θωπευτικώτερα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνεκλήθῃ καὶ πάλιν ἐκείνη ἀνετώτερον καὶ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν δύσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἄλλος τοὺς ἔφθασε καὶ τοὺς ἐξεπέρασεν. Ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο ὡς ἀστραπή, κατὰμαυρος καὶ ἰσχνὸς εἰς τὴν ὑψηλὴν του θέσιν, ὑπεράνω τῶν κοκκινωπῶν αὐτοῦ ἵππων, ὀρθούντων τὰς κεφαλὰς ὡς ἐν θριάμβῳ, ἐστράφη πρὸς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἡττημένον καὶ τὸν ἐαιρέτισε μυκτηριστικῶς, ἀνυψώμενος μέχρι τῆς μύτης τὴν ὑπερμελὴ παλάμην.

Πῶς ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, διὰ φασμοῦ πιθανῶς, δὲν ἀντελήσαν οἱ ὀπισθέν του καθήμενοι. βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξῆλθε λέξις. Καὶ ὑπέμενε τὴν προσβολὴν ἀγογγυστῶς μέχρι τέλους, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ κίνημα ὁ κύριος καὶ δὲν ἀντελαμβάνετο ὅλης τῆς σκηνῆς.

— Σὲ περίπαιζε πῶς σ' ἄφησε τάχα πίσω ; ἠρώτησε.

— Χμ ! ἔκαμε περιφρονητικῶς συγχρόνως καὶ ἐπιβεβαιωτικῶς τὸ φαιδρὸν ἐπανωφόριον μὲ τὸν μαῦρον πῖλον.

— Ἀννα, τοῦ διδούμ' αὐτοῦ νοῦ ἓνα μαθηματάκι ; Μὰς ἄφησε πίσω καὶ μὰς κοροϊδεύει . . .

Τὰ εἶπεν αὐτὰ ταχέως καὶ ζωηρῶς μὲ μετρία καὶ λάμψιν ὀφθαλμῶν, πλήρη ἐνεργείας.

— Ναί, ναί ! ἀπήντησε μὲ πολλὴν προθυμίαν ἡ Ἀννα.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ γαλανοὶ ἀπήστραψαν αἰφνης εἰς τὴν ιδέαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀμίλλης τῶν ἀμαξηλατῶν, ἡ ὁποία τῇ ἐφάνη πολὺ διασκεδαστική. Εἶχεν ἀφυπνισθῇ παρ' αὐτῇ καθὼς καὶ παρ' ἐκείνῳ, ἡ ἔμφυτος ὁρμὴ τῆς ἐπικρατήσεως, ὁ πόθος τῆς νίκης, ὁ ὁποῖος τὴν πρώτην στιγμὴν εἶνε ἐπίσης ἰσχυρὸς καὶ διὰ τὰ μικρὰ ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα.

— Ἐλα, Γιάννη, δὸς τοῦ δρόμο !

Δευτερόλεπτα μόνον διήρκεσεν ἡ σκηνὴ αὐτή, ἀλλ' ἤρκεσαν ὥστε νὰπομακρυνθῇ πολὺ ἡ πρώτη ἀμαξία, τῆς ὁποίας ὁ ὁδηγός, οἶονεὶ προμαντεύων τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἠπειλεῖ ὀπισθεν τὸν νωπὸν καὶ εὐκόλον θριάμβόν του, δὲν εἶχεν ὀλιγοστεύσει τὴν ταχύτητα. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄλλος ἠναγκάσθη νὰ μαστίσῃ τοὺς ἵπ-

δυναμιν τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς χεῖρας. Τὸ διάστημα τῶν δύο ἀμαξῶν ἡλαττώθη ταχέως· ἀλλὰ μόνον ἐνόησε τοῦτο ὁ πρῶτος τῶν ἀντιπάλων, χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, διέγραψεν ἀνατείνας τὸν μαστιγοφόρον βραχίονα μίαν πελωρίαν καὶ μακρινῶς καμπύλην, τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ διπλασίασις τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ἔφευγεν ἐπὶ τῆς παράποδας διωκομένης ἀμαξίας του, προβάλλων ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ τὴν ἰσχνὴν καὶ κατὰμαυρον, τὴν ἀεικίνητον σκιαγραφίαν του.

Ἡ Ἀννα εἶχε συλλάβει τὸν βραχίονα τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐγέλα, ἐγέλα κατευχαριστημένη. Ὁ τρελὸς ἐκεῖνος δρόμος, ὁ

νεφον πυκνόν, περικαλύπτον καὶ ὀχήματα καὶ ἵππους καὶ ἀναβάτας· οἱ δὲ ἀρχαῖοι περιπατῆται ἐσταμάτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἔβλεπον χάσκοντες παρερχομένην ὡς ἀνεμοστρόβιλος τὴν θολὴν εἰκόνα, τὴν πείσμονα καὶ μακρινῶς ἐκείνην ἀρματοδρομίαν.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ μαῦρος κυλινδρικός πῖλος νικᾷ τὴν παλαιὰν ρεπούμπλικαν . . . Ἀλλὰ τώρα πλέον ἡ Ἀννα δὲν γελᾷ. Μία κίνησις πολὺ βιαία, ἀπειλήσασα ἀνατροπὴν, τὴν ἐφοδίσεν. Ἡ ψυχὴ τῆς ἐξαίφνης κατελήφθη, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ κινδύνου, ὑπὸ δειλίας· καὶ μεθ' ὅσης ταχύτητος ἐφύεγε, συρόμενη ὑπὸ τῶν ἐκμανῶν ἵππων, ἐντὸς τῆς στενούσης καὶ τριζούσης ἀμαξίας, μετὰ τόσης ἐξειλήθησεν ἐν τῇ ἐμφόβῳ διανοίᾳ τῆς σκηνῆς ἀλλεπάλληλοι καὶ ζωηραὶ καταστροφῶν, μετὰ προαισθήσεως πόνου σαρκὸς καὶ ὀπτασιῶν αἱμάτων καὶ ἀπηχίσεων οἰμωγῶν . . . Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ. Ἠρχισε νὰ παρακαλῇ :

— Μή, μή, Ἀνδρέα. Γιὰ τὸ νομα τοῦ Θεοῦ . . . ἄς παύσῃ, φοβοῦμαι.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκεῖνος ! Μεθυσμένος ὡς ἦτο, ἐμβρόντητος καὶ συγκεκινημένος δὲν ἐπρόσεχε παρὰ εἰς τὸν ἀγῶνα, δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐμπρός, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, τὴν στιγμὴν, τὴν ὅλοεν πλησιάζουσαν στιγμὴν τῆς νίκης. Ὀλίγον ἀκόμη . . . ἐμπρός ! θάρρος !

— Ἀνδρέα, φοβοῦμαι ! μή, μή !

Καὶ βλέπουσα ὅτι ἡ παράκλησις τοῦ ἀκατανίκητου ἐκείνου τρόμου δὲν εἰσηκούετο, ἔχαμῆλωσε καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἀνδρέα καὶ τὸν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς βραχίονάς της.

— Ἀνδρέα, παῦσε, φοβοῦμαι !

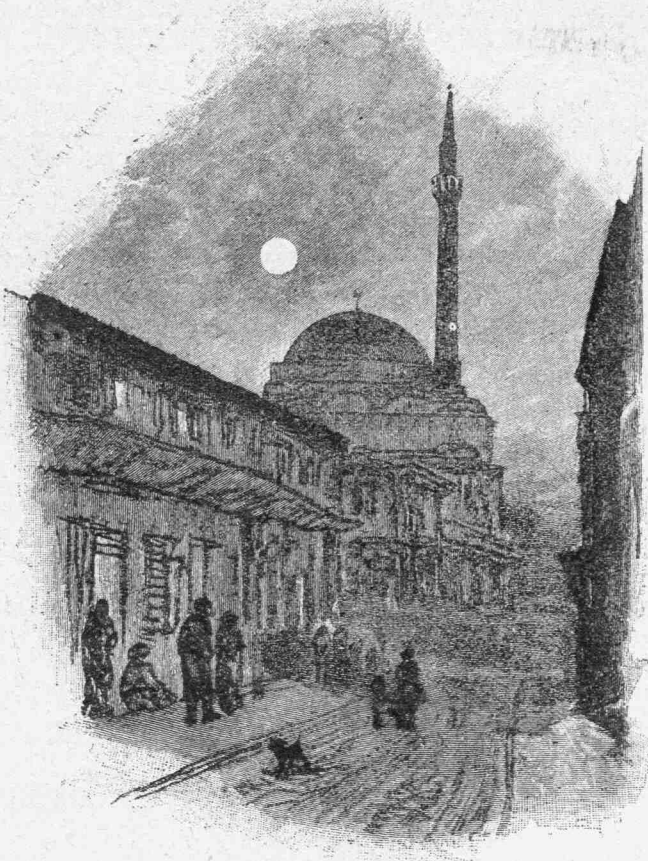
Τώρα τὴν ἤκουσεν.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι . . . Παιδὶ εἶσαι ; . . . δὲν εἶνε τίποτε . . . νά, τὸν ξεπεράσαμε. Ἐμπρός, ἀμαξία !

Εἶπε καὶ δὲν ἐγύρισε οὔτε καὶ νὰ τὴν ἰδῇ. Εὐρίσκετο εἰς στιγμὴν ὑπερτάτην—διὰ τὰ μικρὰ ὡς καὶ διὰ τὰ μεγάλα—κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγωνιζόμενος δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε συντρόφου, οὔτε στηρίγματος . . . Καὶ ἦτο τὸ κρατερότερον τῆς ἀμίλλης σημεῖον, τὸ σημεῖον τοῦ μεγαλειτέρου κινδύνου, ναί, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγαλειτέρας ἐλπίδος. Ὁ ἐγωισμὸς του ἐν πλήρει ἀφυπνίσει, — ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγωισμὸς ἐκείνης ὁμοίως. Ἠγείρε τὴν κεφαλὴν ἀπελπισ, ἀπέσυρε τοὺς βραχίονας καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀμαξίας, ἐξεφώνησεν, ἐξεφώνησε μὲ ὅσην δύναμιν τῆς ἐδίδεν ὁ φόβος.

— Ἀ, μή, φοβοῦμαι !

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ

θόρυβος τοῦ ὁποίου ἐλίκνιζε τοῦ μικροῦ θριάμβου τῆς τὸ ὄνειρον, τὴν ἔτερπεν. Καὶ ἡ θλίψις τῆς χειρὸς της, ὁ γέλως τῆς ἐνεψύχου ἐκείνου εἰς τὸ νὰ παροτρύνῃ ὅλοεν δι' ἐπιφωνήσεων τὸν ἀμαξηλάτην, — ἀκόμη σοβαρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ, μεθ' ὅλου τοῦ ἀγῶνος τὴν προσπάθειαν.

— Ἐμπρός ! ἐμπρός !

Μετ' ὀλίγον τὰ ὀχήματα ἐκυλίωντο σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Ἡ διπλὴ κίνησις ἡ ἀπὸ ρυτῆρος, διέγραφε γραμμὴν ἀκανόνιστον ὀρισεῖδῃ καὶ αἱ κοιλίαι τῶν ἀμαξῶν, τεινουσῶν νὰποσυντεθῶσιν ἐν τῇ αὐξούσῃ ὁρμῇ, ἔψαυον σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρόμου, καὶ πάλιν ἀνυψούντο, καὶ πάλιν κατήρχοντο, ἐν αἰωνίῳ τρελῷ